NILS WAHL
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. február 4.[1]

C-211/15. P. sz. ügy

Orange SA, korábban France Télécom
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés — A France Télécom által foglalkoztatott állami alkalmazottak nyugdíjának finanszírozási módját érintő reformmal kapcsolatos támogatás — A France Télécom által az államnak fizetendő ellentételezés csökkentése — A támogatást bizonyos feltételek mellett a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat — Előny fennállása — Releváns referenciakeret — A »strukturális hátrány« figyelembevétele”

1. A jelen fellebbezéssel az Orange SA (a továbbiakban: Orange), korábban France Télécom, az Európai Unió Törvényszéke 2015. február 26-i Orange kontra Bizottság ítéletének[2] hatályon kívül helyezését kívánja elérni, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a C 25/08. (korábbi NN 23/08.) számú állami támogatás [–] a France Télécom által foglalkoztatott állami alkalmazottak nyugdíjának finanszírozási módjára vonatkozóan, a Francia Köztársaság által a France Télécom javára végrehajtott reformról szóló, 2011. december 20-i 2012/540/EU bizottsági határozat[3] megsemmisítése iránti kérelmét.

2. A fellebbezésben felvetett kérdések keretében a Bíróságnak többek között azt kell meghatároznia, hogy a Törvényszék helyesen hagyta-e helyben a vitatott határozat azon részét, amely megállapította a France Télécom javára fennálló gazdasági előny fennállását. A Bíróságnak különösen azt kell megvizsgálnia, hogy az Európai Bizottság által az e gazdasági előny kimutatására megválasztott „referenciakeret” a korábban a France Télécom által foglalkoztatott állami alkalmazottak nyugdíja finanszírozási módjának reformja keretében elfogadott, úgynevezett „kompenzációs” vitatott intézkedéseket illetően megfelelően került-e meghatározásra.

3. Álláspontom szerint az ügy különleges lehetőséget biztosít annak pontosítására, hogy – az Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben[4] meghatározott kritériumoknak megfelelő feltételezett eset kivételével – egy olyan állami intézkedés, amelynek célja egy bizonyos vállalkozás mentesítése egy feltételezett strukturális vagy versenyből eredő hátránytól, nem jelent kivételt az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak történő minősítés alól.

1 — Eredeti nyelv: francia.
2 — T-385/12, EU:T:2015:117; a továbbiakban: megtámadott ítélet.
3 — HL 2012. L 279., 1. o.; a továbbiakban: vitatott határozat.
4 — C-280/00, EU:C:2003:415.

I – **A jogvita előzményei**

4. A jogvita előzményei, ahogyan azokat a megtámadott ítélet is tartalmazza, röviden a következőkben foglalhatók össze:

„1. A jelen ügy tárgyát képező intézkedések a felperes Orange – korábbi nevén France Télécom – által viselt járulékok rendszerében 1996-ban bekövetkezett, az állami alkalmazottak állományában lévő személyek nyugdíjának kifizetését érintő egyes változásokból állnak.

2. Ezt a rendszert, amelyet 1990-ben a France Télécomnak mint a közigazgatástól elkülönülő vállalkozásnak a loi n° 90–568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications (a postai és távközlési közszolgáltatások megszervezéséről szóló, 1990. július 2-i 90–568. sz. törvény; JORF 1990. július 8., 8069. o.; a továbbiakban: 1990. évi törvény) által történő létrehozásakor vezették be, a loi n° 96–660, du 26 juillet 1996, relative à l'entreprise nationale France Télécom (a France Télécom állami vállalatról szóló, 1996. július 26-i 96–660. sz. törvény; JORF 1996. július 26., 11 398. o.; a továbbiakban: 1996. évi törvény) módosította. Az új rendszer két okból került kialakításra: egyrészt a France Télécom részvénytársasággá alakult, részvényeit jegyezték a tőzsdén, és alaptőkéje növekvő része nyilvános kereskedelemben hozzáférhető lett; másrészt teljesen megnyitották a versenynek azokat a piacokat, melyeken a France Télécom jelen volt, úgy Franciaországban, mint az Európai Unió többi tagállamában.

3. Az állami alkalmazotti pozícióban foglalkoztatott személyzet társadalombiztosítási járulékainak finanszírozásával kapcsolatos felelősséget illetően az 1996. évi törvény módosította azon ellentételezést, amelyet az 1990. évi törvény 30. cikke értelmében a France Télécomnak kellett fizetnie a Trésor public (francia államkincstár) részére az állami alkalmazottak nyugdíjának állam általi megállapításáért és folyósításáért (a továbbiakban: vitatott intézkedés).

4. Az 1990. évi törvény előírta, hogy – az állami alkalmazottak nyugdíja megállapításának és folyósításának ellentételezéseként – a France Télécom köteles a Trésor public részére megfizetni az alkalmazottak fizetéséből levont összeget, amelynek mértékét a code des pensions civiles et militaires de retraite français (a polgári és katonai nyugdíjakról szóló francia nyugdíjtörvény) L. 61. cikke határozta meg, valamint egy kiegészítő hozzájárulást, amely lehetővé tette a nyugdíjazott állami alkalmazottak részére megállapított és megállapítandó nyugdíjköltségek teljes mértékű átvállalását.

5. A France Télécom részt vett a »kompenzáció« és a »túlkompenzáció« rendszerében is, melyek az egyéb állami szervek állami alkalmazotti nyugdíjrendszerei közti egyensúly biztosítása érdekében további átutalásokat irányoztak elő.

6. Az 1996. évi törvény módosította az 1990. évi törvény 30. cikkében meghatározott ellentételezést az alábbiak szerint. Először is, a France Télécom köteles volt megfizetni az alkalmazottak fizetéséből levont összeget, amelynek mértéke nem változott az 1990. évi törvényben meghatározottakhoz képest. Másodszor, a France Télécom egy »mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás« megfizetésére volt köteles, amely a korábbi munkáltatói járulék helyébe lépett. Ez az új hozzájárulás egy »azonos versenyfeltételekre szabott méltányos mérték« alapján került meghatározásra, amely mértéket úgy állapították meg, hogy az kiegyenlítse a France Télécom és a távközlési ágazat más, az általános társadalombiztosítási szabályozás hatálya alá tartozó vállalkozásai által fizetett munkabéreket terhelő kötelező társadalombiztosítási és adóügyi járulékok közötti különbséget, figyelembe véve azon kockázatokat, amelyek egyaránt fennállnak a magánszférában alkalmazottak és az állami alkalmazottak esetében, és kizárva azon kockázatokat, amelyek eltérnek a magánszférában alkalmazottak és az állami alkalmazottak esetében (többek között a munkanélküliség és a munkavállalók hitelei a vállalkozás csődgondnokság alá helyezése vagy felszámolása esetén). Harmadszor, a France Télécomnak egy »rendkívüli

átalány-hozzájárulást« kellett fizetnie, amelyet a loi nº 96–1181, du 31 décembre 1996, portant loi de finances pour 1997 (az 1997. évi költségvetésről szóló, 1996. december 31-i 96–1181. sz. törvény; JORF 1996. december 31., 19 490. o.) 37,5 milliárd francia frankban állapított meg (amely 5,7 milliárd eurónak felel meg). Ez utóbbi hozzájárulás magában foglalta egyrészt annak az éves tartaléknak az összegét (3,6 milliárd euró), amelyet a France Télécom 1996-ig különített el az állami alkalmazottak addig előirányzott jövőbeli nyugdíjának az ellentételezésére, másrészt pedig egy kiegészítő összeget (2,1 milliárd euró).

7. Az 1996. évi törvény ezen túlmenően kizárta a France Télécomot a kompenzációs és túlkompenzációs rendszer hatálya alól.

[…]

9. 2008. május 20-án kelt levelével a Bizottság tájékoztatta a Francia Köztársaságot arról, hogy az adott támogatás tekintetében az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás megindításáról határozott (a továbbiakban: az eljárás megindításáról szóló határozat). A Francia Köztársaság 2008. július 18-án megtette észrevételeit.

[…]

12. 2011. december 20-án a Bizottság meghozta a [vitatott] határozatot, amelyben a szóban forgó támogatást bizonyos feltételek mellett a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította.

13. A [vitatott] határozatban a Bizottság megállapította, hogy a vitatott intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül.

14. Ami többek között a gazdasági előny elbírálását illeti, a Bizottság megállapította, hogy a vitatott intézkedés gazdasági előnyben részesítette a France Télécomot annyiban, amennyiben az egy új és jelentős terhet rótt az államra a France Télécom állami alkalmazottai részére járó nyugdíjak megállapításával és folyósításával kapcsolatban, csökkentve azt az ellentételezést, amelyet a France Télécom korábban fizetett.

15. E tekintetben a Bizottság egyrészt a [vitatott] határozat (105) preambulumbekezdésében úgy számította ki a szóban forgó támogatás összegét, mint a France Télécom által az 1996. évi törvény alapján fizetett, mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás és azon terhek éves szintű különbözetét, amelyeket az 1990. évi törvény alapján fizetett volna, másrészt pedig a [vitatott] határozat (113) preambulumbekezdésében megállapította, hogy a rendkívüli átalány-hozzájárulás fizetése csökkentette a Francia Télécom által élvezett támogatás összegét.

16. A Bizottság ugyancsak megállapította, hogy a vitatott intézkedés szelektív jellegű amiatt, hogy az kizárólag a France Télécomot érintette, és az torzítja a versenyt vagy alkalmas lehet a verseny torzítására azáltal, hogy lehetővé tette a France Télécom számára, hogy csökkentett mérleggel működjön, minek következtében a France Télécom tovább fejlődhetett a Franciaországban és más tagállamokban a verseny előtt fokozatosan megnyitott távközlési szolgáltatások piacán.

17. A Bizottság ezt követően értékelte a vitatott intézkedésnek a belső piaccal való összeegyeztethetőségét az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján, és megállapította, hogy ez az intézkedés nem tartotta tiszteletben az arányosság elvét annyiban, amennyiben nem tette lehetővé a versenyfeltételek kiegyenlítését. A Bizottság szerint a France Télécom által az állam részére fizetett pénzügyi ellentételezés nem volt egyenértékű mindazokkal a társadalombiztosítási terhekkel, amelyek a France Télécom versenytársainak a költségvetését terhelték.

18. Ennélfogva a Bizottság megállapította, hogy az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésében szereplő, a közös érdeknek való megfelelés kritériumának teljesítéséhez a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetősége azt kívánja meg, hogy a France Télécom által fizetendő, mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás úgy kerüljön kiszámításra és levonásra, hogy az kiegyenlítse a France Télécom és a távközlési ágazat más, az általános társadalombiztosítási szabályozás hatálya alá tartozó vállalatai által fizetett munkabéreket terhelő kötelező társadalombiztosítási és adóterhek közötti különbséget, figyelembe véve azon kockázatokat is, amelyek eltérnek a magánszférában alkalmazottak és a France Télécom állományában lévő állami alkalmazottak esetében. Ezt a hozzájárulást a France Télécomnak attól a naptól kell megfizetnie, amikortól a rendkívüli átalány-hozzájárulásnak a referencia-kamatláb és a leszámítolási kamatláb megállapítási módjáról szóló bizottsági közleményben (HL 1996. C 232., 10. o.; a továbbiakban: a referencia-kamatlábról szóló közlemény) meghatározott leszámítolási kamatlábbal tőkésített összege elérte azoknak a hozzájárulásoknak és terheknek az összegét, amelyeket a France Télécomnak az 1990. évi törvény 30. cikke alapján kellett volna megfizetnie.

19. A [vitatott] határozat rendelkező része a következőket tartalmazza:

»1. cikk

Az állami támogatás, amely abból adódik, hogy a France Télécom állami alkalmazottai részére a polgári és katonai nyugdíjak kifizetéséről szóló […] nyugdíjtörvény értelmében [fizetendő nyugdíjak vonatkozásában] [az 1996. évi törvény értelmében] – és egyben [az 1990. évi törvény] módosításaként – csökkentik a nyugdíj-megállapítás és -folyósítás ellenében az államnak járó hozzájárulás összegét [helyesen: az államnak fizetendő ellentételezést], a 2. cikkben foglalt feltételek szerint összeegyeztethető a belső piaccal.

2. cikk

A mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás, amelyet a France Télécom [az 1990. évi törvény] 30. cikk c) pontja alapján fizet, olyan módon kerül kiszámításra és beszedésre, hogy kiegyenlítse a béreket terhelő kötelező társadalombiztosítási és adóterhek szintjét a France Télécom, valamint az általános jog [helyesen: általános szabályok] szerinti társadalombiztosítási szabályozás hatálya alá tartozó[, a] távközlési szektor egyéb vállalatai között.

[A] fenti feltételnek való megfelelés érdekében, legkésőbb e határozat kézhezvételét követő hét hónapon belül a Francia Köztársaság:

a) módosítja [az 1990. évi törvény] 30. cikkét, valamint egyéb szabályozási vagy egyéb a végrehajtásra szolgáló előírásokat [helyesen: valamint a végrehajtása érdekében hozott szabályozási vagy egyéb előírásokat], oly módon, hogy a France Télécom által fizetendő mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás számításának alapja és beszedése ne korlátozódjon a magánvállalatok munkavállalói[t] és az állami alkalmazottakat érintő közös kockázatokra, hanem foglalja magában a nem közös kockázatokat is;

b) levon a France Télécomtól egy mentesítő jellegű, az a) pontban foglaltak szerint számított munkáltatói járulékot, mely figyelembe veszi a magánvállalatok munkavállalóit és az állami alkalmazottakat érintő közös és nem közös kockázatokat is. A levonás kezdete az a nap, amikor [az 1996. évi törvény] által létrehozott rendkívüli hozzájárulás jelen esetben alkalmazandó, [a referencia-kamatlábról szóló közleményben] megállapított leszámítolási kamattal tőkésített összege eléri azon hozzájárulások és terhek összegét, amelyet a France Télécom fizetett volna [az 1990. évi törvény] 30. cikkének eredeti szövege alapján.«”

II – **A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet**

5. A Törvényszék Hivatalához 2012. augusztus 22-én érkezett keresetlevelével az Orange keresetet terjesztett elő a vitatott határozat megsemmisítése iránt.

6. Keresete alátámasztása végett az Orange négy jogalapra hivatkozott. Az első jogalap téves jogalkalmazáson, mérlegelési hiba elkövetésén, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapult annyiban, amennyiben a Bizottság úgy ítélte, hogy a vitatott intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősül. A másodlagosan felhozott második jogalap a vitatott intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének a vizsgálata során elkövetett téves jogalkalmazáson és mérlegelési hibán alapult. A szintén másodlagosan felhozott harmadik jogalap mérlegelési hiba elkövetésén és az indokolási kötelezettség megsértésén alapult annak az időszaknak az értékelésével kapcsolatban, amelynek során a rendkívüli átalány-hozzájárulás semlegesítette a vitatott határozat által megjelölt támogatást. A negyedik jogalap az eljárási jogok megsértésére hivatkozott.

7. A megtámadott ítéletben a Törvényszék teljes egészében elutasította a keresetet, és az Orange-ot kötelezte a költségek viselésére.

8. A megtámadott határozat annak a keresetnek is a tárgyát képezte, amelyet a Francia Köztársaság a T-135/12. sz. ügyben a Törvényszék Hivatalához 2012. március 2-án érkezett keresetlevelével terjesztett elő. Az utóbbi ügyben hozott ítélet,[5] amely szintén elutasította a keresetet, és a Francia Köztársaságot kötelezte a költségek viselésére, ugyanakkor nem képezte fellebbezés tárgyát.

III – **A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás**

9. Az Orange azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– az ügyet érdemben döntse el, és adjon helyt az elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelmeinek;

– másodlagosan, az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, és

– a Bizottságot kötelezze valamennyi költség viselésére.

10. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

11. A felek álláspontjukat írásban, illetve a 2015. december 3-án tartott tárgyaláson szóban ismertették.

IV – **A fellebbezés elemzése**

12. A fellebbező a fellebbezésének alátámasztására három olyan jogalapra hivatkozik, amelyek a Törvényszék téves jogalkalmazásán alapulnak, így különösen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatás megállapítása tekintetében, a vitatott intézkedésnek a belső piaccal való összeegyeztethetősége tekintetében, és annak az időszaknak a megjelölésével kapcsolatban, amely során a rendkívüli átalány-hozzájárulás semlegesítette a vitatott határozat által megjelölt támogatást.

5 — Franciaország kontra Bizottság ítélet (T-135/12, EU:T:2015:116).

13. Minthogy az első jogalap keretében felvetett kérdések kényes természetűek, erre a jogalapra fogok koncentrálni az elemzésem során, tekintettel arra, hogy a felhozott többi jogalap álláspontom szerint nem vet fel különösebb nehézségeket.

A – *Előzetes megfontolások a vitatott intézkedések kidolgozásának körülményeiről és azok természetéről*

14. Amint azt a jelen indítvány bevezetésében is kifejtettem, a jelen ügy igen különös kompenzációs nemzeti intézkedésekkel kapcsolatos, amelyeket a France Télécom jogállásában annak privatizációja keretében végrehajtott reform következtében biztosítottak.

15. Az előttünk felvetett kérdések megfelelő megválaszolása érdekében célszerűnek tűnik feleleveníteni egyes körülményeket és pontosításokkal szolgálni a vitatott intézkedések természetére és kidolgozásuk körülményeire vonatkozóan.

16. Az 1990. évi törvény értelmében a France Télécom jogi személyiséggel rendelkező állami vállalattá alakult, míg korábban a francia postával (La Poste) együtt a francia ministère des Postes et Télécommunications (Postaügyi és Távközlési Minisztérium) főigazgatóságát képezte.

17. A jogállásváltozás ellenére a France Télécom 1997-ig továbbra is állami alkalmazottakból álló személyzetet alkalmazott.

18. A France Télécom korábbi állami alkalmazottait megillető nyugdíj finanszírozására szolgáló korábbi költségvetési gyakorlatot folytatva az 1990. évi törvény 30. cikke előírta egyrészt, hogy a France Télécom állami alkalmazottait megillető nyugdíjak megállapítása és folyósítása az államot terheli, másrészt pedig hogy ennek ellentételezéseként a France Télécom köteles a Trésor public részére megfizetni nemcsak az alkalmazottak fizetéséből levont összeget, hanem egy „kiegészítő hozzájárulást” is, amely lehetővé tette a nyugdíjazott állami alkalmazottak részre megállapított és megállapítandó nyugdíjak költségeinek teljes mértékű átvállalását.

19. A kiegészítő jellegű, úgynevezett „munkáltatói” hozzájárulás mértékét – amelyet a France Télécomnak kellett megfizetnie – a francia állam által folyósított nyugdíjak teljes összege és az aktív állami alkalmazottak által a munkabérük alapján megfizetett járulék különbözete alapján állapították meg.

20. Más szóval, a France Télécomnak magára kellett vállalnia a korábban általa foglalkoztatott nyugdíjazott állami alkalmazottak (ideértve a ministère des Postes et Télécommunications egykori állami alkalmazottait is) teljes nyugdíjköltségét, amelyből levonásra került az aktív állami alkalmazotti állomány által a munkabér után befizetett járulékok összege.

21. Meg kell jegyezni, hogy a gyakorlatban a France Télécom a megfizetett járulékok alapján elszámolta a nyugdíjjal kapcsolatban felmerülő költségeket. E költségek biztos növekedésével és a volt állami alkalmazottak nyugellátása kifizetésének belátható alakulásával számolva a France Télécom az esetlegesen növekvő jövőbeni kifizetések biztosítékául 30 évre elkülönített egy éves szinten meghatározott céltartalékot. 1996-ig az így képzett céltartalék összege körülbelül 3,6 milliárd euró volt.[6]

22. Az 1996. évi törvény értelmében a France Télécom a francia jog szerinti société anonyme (részvénytársaság) formába alakult át. Bár a France Télécom 1997-től már nem alkalmazott új állami alkalmazottakat, a társaság már meglévő állami alkalmazotti állománya továbbra is a társaság része maradt, megtartva jogállását és garanciáit, ideértve az állami alkalmazottakkal azonos alkalmazási feltételeket is.

6 — Lásd a vitatott határozat (19) preambulumbekezdését.

23. Márpedig a France Télécom aktív állami alkalmazottainak munkabéréből történő levonások összege a nyugdíjazásuk előrehaladtával egyre csökkent, miközben e nyugdíjazások ezzel együtt növelték a hozzájuk kapcsolódó költségeket, minek következtében a kiegészítő hozzájárulás mértéke folyamatos növekedésnek volt kitéve (egészen addig, amíg a nyugdíjazott volt alkalmazottak halálozási rátája meg nem haladja az újonnan nyugdíjazottak számát).

24. E körülményekre tekintettel döntött a francia jogalkotó a France Télécom állami alkalmazottaira irányadó nyugdíj-finanszírozási rendszer módosítása mellett.

25. Az 1996. évi törvény értelmében a France Télécom immár csak egy mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás megfizetésére volt köteles, amely kiegyenlíti a bérek után fizetendő társadalombiztosítási járulékok közötti különbséget a France Télécom, illetve a távközlési ágazat más vállalkozásai között az általános szabályok hatálya alá tartozó munkavállalók és az állami alkalmazottak esetében egyaránt fennálló kockázatok vonatkozásában. Ez azzal jár, hogy a France Télécomot terhelő pénzügyi teher egy hozzájárulás megfizetésére korlátozódik, azonban a korábbi állami alkalmazottait megillető nyugdíj folyósítása során felmerülő költségek az államot terhelik. Ez azt is maga után vonja, hogy a France Télécom nem köteles megfizetni egyes járulékokat, amelyek a France Télécom versenytársait terhelik a munkavállalók és az állami alkalmazottak esetében eltérően felmerülő kockázatok, így különösen a munkanélküliség és a vállalkozás bírósági reorganizációja vagy felszámolása esetén keletkező munkavállalói hitelek biztosítása tekintetében.

26. Végül, nem szabad elfelejteni, hogy a France Télécomot érintő nyugdíj-finanszírozási reform az európai szinten végbement, a távközlési piac jelentős liberalizációját eredményező időszak alatt következett be, és ennek következtében potenciálisan kivetítette hatásait egy olyan piacra, amely fokozatosan nyílt meg a piaci verseny előtt. A Bizottság ennek következtében megállapította a vitatott határozat (49) preambulumbekezdésében, hogy „az a kívánalom állt az 1996-os törvénynek, illetve a vállalat (részvényei) magántőke számára való megnyitásának hátterében, hogy a France Télécom a francián kívüli, európai piacokon is terjeszkedni tudjon. Mindez kitűnik a tervezés idején elhangzott kijelentésekből”.

B – *A vitatott intézkedésnek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti „állami támogatásnak” történő minősítéséhez szükséges feltételek értékelése során történt téves jogalkalmazásra alapított első jogalapról*

27. Első jogalapjában a fellebbező több szempontból is vitatja a vitatott intézkedés „állami támogatásnak” minősítését; e szempontok részben átfedik egymást. Többek között kiemelném azt, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti gazdasági előny beazonosításának problematikája – ami az első jogalap első részének tárgyát képezi – szorosan kapcsolódik az érintett intézkedés szelektivitására vonatkozó kérdéshez, amely az első jogalap második részének tárgyát képezi; álláspontom szerint lehetséges lett volna e kérdések együttes vizsgálata.

28. E megállapítás ellenére az olvashatóság szempontjából kedvezőbbnek tűnt számomra az első jogalapra – amennyire az lehetséges volt – a fellebbező által előterjesztett érvelési rendszert követve válaszolni.

1. A Törvényszék által az előny fennállásának megállapítása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított első részről

a) A fellebbező érvelése

29. Az Orange lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék több ízben tévesen alkalmazta a jogot az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében a France Télécom javára fennálló előny fennállásának megállapítása során. Az Orange szerint a vitatott intézkedés, azaz a France Télécom által fizetendő nyugdíjjárulék összegének az 1996. évi törvény által bevezetett csökkentése az általa „strukturális hátránynak" minősített jelenség kompenzációját célozta. Ez a hátrány az 1990. évi törvényből ered, amely jelentős költségeket keletkeztetett az egykori állami alkalmazottak nyugdíj-finanszírozása keretében, összehasonlítva azokkal a költségekkel, amelyeket a versengő piaci szereplőknek viselniük kellett. A vitatott intézkedés tehát nem eredményezte a fellebbező előnyösebb versenypozícióba jutását a versengő vállalkozásokhoz képest.

30. A fellebbező érvelése szerkezetileg három pontra bontható.

31. Először, a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot akkor, amikor a megtámadott ítélet 42. és 43. pontjában megállapította, hogy a vitatott intézkedés kompenzációs jellege nem teszi lehetővé az állami támogatásnak való minősítésének elvetését, kivéve azon esetekben, amikor a szóban forgó állami beavatkozást az általános gazdasági érdekű tevékenységet ellátó vállalkozás által a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése céljából nyújtott szolgáltatások ellentételezésének kell tekinteni az Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben[7] meghatározott elvekkel összhangban. E tekintetben a fellebbező úgy véli, hogy a megtámadott ítélet tévesen értelmezte a Bíróság[8] és a Törvényszék[9] egyes ítéleteit.

32. Másodszor, az Orange úgy véli, hogy a strukturális hátrány fennállására alapított álláspontja szilárdan támaszkodik az Enirisorse-ítéletre,[10] szemben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 39. és 41. pontjában előadottakkal.

33. Harmadszor és végső soron, az Orange azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 41. pontjában tévesen határozta meg a referenciakeretet, azaz azt a „tipikus" helyzetet, amely lehetővé teszi az egyébként alkalmazandó helyzet meghatározását. A jelen esetben a versengő vállalkozásokra irányadó, az állományuk nyugdíj-finanszírozásához kapcsolódó járulékfizetési rendszert kellett volna referenciaként alapul venni, és nem azt a helyzetet, amelyben a France Télécom akkor lenne, ha az 1990. évi törvény még mindig hatályban lenne.

b) Értékelés

34. Mielőtt rátérnék a fellebbező által előadott érvelés különböző szempontjainak pontosabb vizsgálatára – amely érvelés végül is ugyanazon probléma körül forog –, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében támogatásnak minősülnek többek között azok a beavatkozások, amelyek különböző formában enyhítik a vállalkozás költségvetésének általános terheit, és amelyek azáltal, anélkül, hogy a szó szoros értelemben szubvenciók lennének, azokkal azonos

7 — C-280/00, EU:C:2003:415.

8 — Comitato „Venezia vuole vivere" és társai kontra Bizottság ítélet (C-71/09 P, C-73/09 P. és C-76/09 P., EU:C:2011:368, 90–92. pont).

9 — British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet (T-226/09 és T-230/09, EU:T:2013:466, 71. pont).

10 — C-237/04, EU:C:2006:197.

természetűek és hatásúak.[11] A Bíróság, különösen, azt is kimondta, hogy a munkavállalók fizetéséhez kapcsolódó költségek természetüknél fogva terhet jelentenek a vállalkozások költségvetése számára, függetlenül attól, hogy ezek a költségek jogi kötelezettségekből vagy kollektív szerződésekből fakadnak-e.[12]

35. Egy ugyanennyire állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely intézkedés állami támogatásnak történő minősítéséből eredő „előny” fogalma objektív jelleggel bír, függetlenül a szóban forgó intézkedés elrendelőinek az indítékaitól. Ennélfogva, az állami intézkedések által követett célok jellegének és igazolásuknak semmilyen hatása nincs az állami támogatásnak való minősítésükre. Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése ugyanis nem tesz különbséget az állami beavatkozási intézkedések között azok indítékára vagy céljára tekintettel, hanem kihatásuk szerint határozza meg azokat.[13]

36. Meglepő módon a jelen részben[14] a fellebbező nem vitatta kifejezetten a Törvényszék által előadott értékelés kiindulási pontját, amint az a megtámadott ítélet 37. pontjában szerepel. E pont szerint „[a] jelen esetben nem vitatott, hogy az 1990. évi törvény által bevezetett társadalombiztosítási terhek csökkentésével az 1996. évi törvény a korábbi rendszerhez képest javított a France Télécom pénzügyi helyzetén és ezáltal, elviekben, ez utóbbit előnyhöz juttatta”.

37. A jelen esetben mindazonáltal felmerül a kérdés, hogy a Törvényszék – így vagy úgy – tévesen értelmezte-e az előny beazonosításának módszerét, a Bizottság által a vitatott határozatban képviselt megközelítést támogatva. A szóban forgó intézkedések relatív technikai jellege ellenére a releváns referenciaalap megválasztása – ami kulcsfontosságúnak bizonyul a France Télécom által élvezett gazdasági előny beazonosítása és ennélfogva ezen intézkedéseknek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti „állami támogatásnak” minősítése szempontjából – olyan kérdés, amely fellebbezés keretében vizsgálható.[15]

38. E tekintetben szeretnék emlékeztetni arra, hogy a Bizottság azt a rendszert minősítette az „általános rendszernek” – azaz annak a viszonyítási rendszernek, amely alól eltérést jelent az 1996-ban elfogadott vitatott intézkedés –, amely a France Télécomnak az 1990-ben végbement privatizációja óta irányadó a vállalkozás állami alkalmazottaira. Ezt a választást a Törvényszék a megtámadott ítélet 37. és azt követő pontjaiban erősítette meg.

39. Álláspontom szerint ezt nem szükséges felülbírálni.

40. Először is, az Enirisorse-ítéletből vett érvvel kapcsolatban,[16] bár igaz, hogy ezen ítélet értelmében egy intézkedés nem minősül állami támogatásnak, ha annak elkerülésére szorítkozik, hogy a jogosult költségvetését olyan teher sújtsa, amely rendes körülmények között nem létezne, még bizonyítani kell azt is, hogy a vitatott intézkedés egy korábbi állami intézkedéssel áll kapcsolatban, és hogy az intézkedés célja az utóbbi állami intézkedés hatásainak az eltörlése. Ez az ítélet nem egy strukturális hátrányról alkotott akármilyen elméletet kíván megerősíteni, hanem – amint azt a Törvényszék is helyesen megállapította – az általános szabályokban megjelenő, kétszeres eltérést jelentő rendszer különleges feltételezéséhez kapcsolódik.

11 — France Télécom kontra Bizottság ítélet (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), valamint Eventech-ítélet (C-518/13, EU:C:2015:9, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

12 — Belgium kontra Bizottság ítélet (C-5/01, EU:C:2002:754, 39. pont).

13 — France Télécom kontra Bizottság ítélet (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és BVVG-ítélet (C-39/14, EU:C:2015:470, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

14 — Ezzel szemben a fellebbező az első jogalap harmadik részében azt kifogásolta, hogy a Törvényszék csupán azt állapította meg, hogy az 1996. évi törvény javított a France Télécom pénzügyi helyzetén, „anélkül hogy megvizsgálta volna a szóban forgó piacot érintő jelenlegi vagy lehetséges hatásokat”.

15 — Annak ellenére, hogy úgy tűnik, mintha az Orange által előterjesztett érvelés egyes szakaszai pusztán megismételnék a Törvényszék előtt előadott érveket, vagy értékelné és minősítené azon tényeket, amelyeket a Törvényszék már értékelt és minősített.

16 — C-237/04, EU:C:2006:197, 43–49. pont.

41. Fontos hangsúlyozni ugyanis, hogy az Enirisorse-ítélet (C-237/04, EU:C:2006:197) egy nagyon különleges állami intézkedésre vonatkozott, amely a polgári jog egyik általános rendelkezéséhez kapcsolódott: e rendelkezés kizárólag a felsorolt esetekben tette lehetővé a részvények ellenértékének visszafizetését a részvényesek társaságból való kilépése esetén. Ezen általános szabálytól való eltérésként az olasz jogalkotó előírta, hogy csak a Sotocarbo vállalkozás részvényesei léphetnek ki bizonyos esetekben a részvények ellenértékének visszafizetését élvezve. Ezt az eltérést jelentő lehetőséget módosította egy törvény néhány évvel később, amely szerint abban az esetben, ha a Sotocarbo részvényesei – amelyek közé tartozott az Enirisorse társaság is – éltek kilépési jogukkal, a részvényeiknek az ellenértéke többet nem kerül visszafizetésre. Ez utóbbi intézkedés pontosan azt az előnyt kívánta eltörölni, amelyet a szóban forgó részvényesek érhettek el az adott rendszer következtében, előírva, hogy a kivételes kilépési jog gyakorlása esetén mondjanak le minden, a társaság vagyonát érintő jogukról, és teljesítsék a még be nem fizetett vagyoni hozzájárulást. Az intézkedés ennélfogva elkerülte, hogy a különleges rendszer alkalmazása olyan teherrel – azaz a részvényes társaságok részvényeinek visszatérítésével – sújtsa a szóban forgó társaság költségvetését, amelyet a rá egyébként alkalmazandó rendszer nem írt elő.

42. Ebben az ügyben a Bíróság által elfogadott, pragmatizmussal átszőtt megoldás azon a tényen alapult, hogy a vitatott intézkedés szorosan kapcsolódott a korábban alkalmazandó, eltérést jelentő rendszerhez. Ez az intézkedés tehát, amely az Enirisorse részére kivételes kilépési lehetőség formájában korábban juttatott előny semlegesítésére korlátozódott, nem nyújt gazdasági előnyt a Sotocarbo társaság részére. [17]

43. Erről a helyzetről itt nincs szó.

44. A France Télécom ugyanis az 1990. évi törvény értelmében köteles volt egy bizonyos hozzájárulást megfizetni, amely világosan elkülönült attól, amelyet a nyugdíjra vonatkozó általános szabályok írtak elő, amely azonban nem tekinthető az általános szabályoktól való eltérésnek, mivel az állami alkalmazottak után fizetendő nyugdíjjárulék korábban nem tartozott a nyugdíjjárulékok közös rendszere alá. Az állami alkalmazottak nyugdíj-finanszírozási rendszere ugyanis a magánjog hatálya alá tartozó munkavállalókra – és így a France Télécom versenytársainak alkalmazottaira – irányadó rendszertől jogilag eltérő és világosan elkülönülő rendszerhez tartozik.

45. Így különösen nem úgy tűnt, hogy az állami alkalmazottak nyugdíjköltségével kapcsolatos járulékok a nyugdíjjárulékok általános rendszeréhez tartoztak volna, ami arra engedett következtetni, hogy ez utóbbi képezi azt a rendszert, amelyet a jelen ügyben általában alkalmazni kellett. Ellentétben az Orange által előadottakkal, a vitatott intézkedés célja nem az volt, hogy elkerülje, hogy a France Télécomot olyan teher sújtsa, amely rendes körülmények között nem terhelte volna a költségvetését. A jelen esetben ugyanis nem állítható joggal, hogy az 1996-tól alkalmazandó rendszer annak orvoslását szolgálta, hogy a France Télécomnak a különös szabályokból eredően olyan többletterheket kellett viselnie, amelyeket az általános szabályozás hatálya alá tartozó versenytárs vállalkozások a piac rendes feltételei között elkerültek.

46. Persze, immár elismert, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti „állami támogatásnak” minősülnek azok az intézkedések, amelyeket állami forrásokból biztosítanak, és amelyek a kedvezményezett vállalkozást *a versenytársainál kedvezőbb helyzetbe* juttatják, vagy amelyek *olyan gazdasági előnynek tekinthetők, amelyeket a kedvezményezett vállalkozás az általános piaci feltételek között nem érhetett volna el.* [18]

17 — Poiares Maduro főtanácsnok Enirisorse-ügyre vonatkozó indítványa (C-237/04, EU:C:2006:21, 32. pont).

18 — Lásd e tekintetben: Libert és társai ítélet (C-197/11 és C-203/11, EU:C:2013:288, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47. Az *általános piaci feltételekre* és/vagy a *versenytársak helyzetére* történő hivatkozás álláspontom szerint nem releváns olyan helyzetben, amelyben összehasonlító vizsgálatra van szükség tekintettel a szóban forgó intézkedésre, amely önmagában nem elemezhető „pozitív szolgáltatásként" vagy egy ilyen szolgáltatással egyenértékű intézkedésként. Más szóval, ez az ítélkezési gyakorlat nem tekinthető alkalmazandónak abban az esetben, ha a szóban forgó – az adott esetben a France Télécom jogállásának változására irányadó – intézkedés *ad hoc* jellege nyilvánvaló. Egyébként bizonyos szintű következetlenséget vélek felfedezni annak az állításában, hogy egyrészt a France Télécom az 1990. évi törvény miatt strukturális hátrányban szenvedett – ami bizonyos szempontból kivételes helyzetbe hozza –, másrészt pedig hogy meg kell vizsgálni, hogy fennáll-e gazdasági előny az „általános piaci feltételek" fényében.

48. Másodszor, az Orange által előterjesztett azon érvelés, amely általánosabban azon alapul, hogy a vitatott intézkedés célja a társaságnak egy strukturális hátrány vagy fogyatékosság alóli mentesítése volt, szintén nem meggyőző.

49. A Bíróság ugyanis hozzátette, hogy az a körülmény, miszerint egy tagállam egy bizonyos gazdasági ágazatban a versenyfeltételeket egyoldalú intézkedésekkel úgy próbálja módosítani, hogy azok közeledjenek a más tagállamokban érvényesülőkhöz, nem szünteti meg ezeknek az intézkedéseknek a támogatási jellegét.[19]

50. Ez az ítélkezési gyakorlat illeszkedik annak a szabálynak a közvetlen folytatásába, amely szerint egy állami támogatást megvalósító intézkedés minősítése céljából nem lehet ennek az intézkedésnek az okaihoz vagy célkitűzéseihez ragaszkodni, mivel kizárólag az intézkedés hatásai számítanak. Álláspontom szerint továbbá nem fosztja meg az intézkedéseket az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti „állami támogatásnak" minősítő gazdasági előny jellegtől az a tény, hogy egy állami hatóság különleges intézkedések elfogadása útján kívánja kompenzálni bizonyos terhek kivetését – amely terhek egy adott jogalany jogállásának változása következtében merülnek fel –, de az intézkedések nem állnak kapcsolatban valamely közszolgáltatási kötelezettség végrehajtásával az Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítélet[20] feltételei között. Bár nem tagadható, hogy a Törvényszék bizonyos esetekben eltekinthetett ennek a szabálynak az alkalmazásától, ezek az esetek[21] tudomásom szerint elszigeteltek,[22] és azokat mindenesetre a Bíróság nem erősítette meg.[23]

51. Ez az ítélkezési gyakorlat biztos alapot talál abban a tényben is, hogy a strukturális hátrányok kompenzációja adott esetben figyelembe vehető az adott állami támogatást megvalósító intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata során, összhangban az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésével, úgy, mint a térségek gazdasági fejlődésének előmozdítására[24] vagy a környezetvédelem megvalósítására[25] nyújtott támogatás esetében.

52. Mindenesetre, és amint azt korábban a vitatott intézkedés hátterével kapcsolatban én is megállapítottam, nem vagyok meggyőződve arról, hogy a France Télécom az 1990. évi törvény elfogadása miatt a szó szoros értelmében vett strukturális vagy kompetitív hátrányban szenvedett volna, amely hátrányt az 1996. évi törvénnyel kívánták orvosolni.

19 — Lásd: Comitato „Venezia vuole vivere" és társai kontra Bizottság ítélet (C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 95. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amely erre vonatkozóan hatályon kívül helyezte a Törvényszék által a Hotel Cipriani és társai kontra Bizottság ítéletben (T-254/00, T-270/00 és T-277/00, EU:T:2008:537) támogatott kazuisztikus megközelítést.

20 — C-280/00, EU:C:2003:415.

21 — Danske Busvognmænd kontra Bizottság ítélet (T-157/01, EU:T:2004:76, 196. és azt követő pontok); Hotel Cipriani és társai kontra Bizottság ítélet (T-254/00, T-270/00 és T-277/00, EU:T:2008:537, 86. és azt követő pontok).

22 — Ezt támasztják alá a Törvényszék legutóbbi ítéletei (lásd többek között: British Telecommunications és BT Pension Scheme Trustees kontra Bizottság ítélet, T-226/09 és T-230/09, EU:T:2013:466, 71. pont; Stahlwerk Bous kontra Bizottság végzés, T-172/14 R, EU:T:2014:558, 59. pont).

23 — Lásd: Comitato „Venezia vuole vivere" és társai kontra Bizottság ítélet (C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 92. és 94–96. pont).

24 — Lásd többek között: úgynevezett „Azori"-ügy, Portugália kontra Bizottság ítélet (C-88/03, EU:C:2006:511, 77. pont).

25 — Lásd: Bizottság kontra Hollandia ítélet (C-279/08 P, EU:C:2011:551, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53. Álláspontom szerint az 1990. évi törvény a France Télécom egykori állami alkalmazottainak nyugdíjára vonatkozóan különleges finanszírozási rendszert kívánt megvalósítani. E rendszer alkalmazásával végső soron az állam válik az állami alkalmazottak nyugdíja megfizetésének mindenkori és egyedüli felelősévé.

54. Amit ez a törvény szabályozni kívánt, az az ellentételezés, amelyet a France Télécomnak kellett megfizetni az állami alkalmazottak rendelkezésre bocsátásáért; nem bizonyosodott azonban be, hogy ez az ellentételezés önmagában hátrányos lett volna a France Télécom számára.

55. Amint azt a Bizottság is megállapította a vitatott határozat (103) preambulumbekezdésében, anélkül, hogy azt a fellebbező komolyan vitatta volna az elsőfokú eljárás során, az a költség, melynek fizetése alól a France Télécom mentesült, nem volt új, hiszen az 1990. évi törvény a korábbi költségvetési gyakorlatot vezette be újra; előre tervezhető volt, hiszen a vállalat céltartalékot képzett erre a célra, továbbá nem tért el az általános szabályok szerinti társadalombiztosítási rendelkezésektől, mivel ez nem volt alkalmazandó a France Télécom által fizetendő ellentételezésre.

56. Az a tény, hogy a France Télécomot az 1990. évi törvény alapján sújtó pénzügyi terhet később hátrányosnak, sőt kirívónak érzékelték a France Télécom által alkalmazott aktív és járulékfizető állami alkalmazottak számának csökkenése miatt, semmilyen kapcsolatban nem áll egy strukturális előny fennállásával. Ez a helyzet a jogalkotó azon választásából adódik, hogy a France Télécom jogállásában bekövetkezett változás ellenére bizonyos számú állami alkalmazottat kívánt fenntartani a France Télécom entitásán belül az ebből fakadó előnyök és hátrányok mellett.

57. Harmadszor, hangsúlyoznom kell a fentiekben az Enirisorse-ítélet (C-237/04, EU:C:2006:197) követendő értelmezésével kapcsolatban előadottakra tekintettel, hogy a választott referenciakeret, azaz az „általános helyzet”, amelyhez célszerű viszonyítani a szóban forgó intézkedések következtében felmerült helyzetet, nem kapcsolódhat „a France Télécom versenytársaira az általános társadalombiztosítási rendszer által előírt munkáltatói nyugdíjjárulékkal kapcsolatban irányadó rendszerhez”. Egy gazdasági előny fennállása nem vizsgálható a France Télécom versenytársai által az általános járulékfizetési rendszer alapján viselt terhek alapján abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy a France Télécom által az állományában volt egykori állami alkalmazottainak nyugdíj-finanszírozása céljából viselt teher nem áll kapcsolatban a szóban forgó általános rendszerrel.

58. Az 1990. évi törvény elfogadása az addig hatályban lévő nyugdíj-finanszírozási rendszer meghosszabbításához illeszkedik. Az 1996. évi törvény ezzel szemben jelentősen módosította azt a pénzügyi terhet, amelyet a France Télécomnak kellett viselnie annak a döntésnek a következtében, hogy megtartja állományában az állami alkalmazottak.

59. Végül, a bírót terhelő azon kötelezettség keretében, amely őt a vitatott határozat indokolásában fennálló esetleges ellentmondás megvizsgálására kötelezi, meg kell vizsgálni, hogy ellentmond-e egymásnak egyrészt a vitatott határozat (97) preambulumbekezdése (amely szerint „az állam által kinevelt állami alkalmazottak ellentételezés nélkül történő átengedése a France Télécomnak, tiszta előnyt jelentene ez utóbbi számára a fizetett vagy a fizetendő nyugdíjak tekintetében”), másrészt pedig ugyanezen határozat (102) preambulumbekezdése (amely szerint „a France Télécom helyzetének megítéléséhez egy olyan, közjogi vagy magánjogi vállalatot tekinthetünk referenciának, amely jogállásukat megőrzött állami alkalmazotti személyi állományt foglalkoztat”), valamint a támogatás összeegyeztethetőségének az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján történő vizsgálata során az azonos versenyfeltételekre szabott méltányos mértékre történő hivatkozás.

60. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (97) preambulumbekezdése útján a Bizottság arra az érvelésre kívánt választ adni, amely szerint a France Télécom az 1990. évi törvény következtében strukturális hátrányt szenvedett.

61. Ugyanezen határozat (102) preambulumbekezdését illetően, e rendelkezés célja a La Poste különös helyzetéhez történő közelítés volt, amely a jelen esethez igen hasonló intézkedést érintett. A Bizottság különösen arra hivatkozott ebben a preambulumbekezdésben, hogy „az 1996-os reform előtt a France Télécom állami alkalmazottai[nak] nyugdíjrendszer[e] […] ugyanaz volt, mint a La Poste esetében alkalmazott nyugdíjrendszer[…] az adott időszakban”.

62. A támogatás összeegyeztethetőségének vizsgálata során az azonos versenyfeltételekre szabott méltányos mértékre történő hivatkozás, amint azt a Bizottság igen helyesen kifejtette a tárgyalás során, abból következik, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti támogatást létrehozó előny beazonosításához szükséges viszonyítási időpont a jelen ügyben eltér attól az időponttól, amely az ugyanezen cikk (3) bekezdésének c) pontja szerinti támogatás összeegyeztethetőségének vizsgálata során releváns. Az előny beazonosításának a vitatott intézkedés meghozatala óta keletkezett hatások alapján kell megtörténnie. Ezzel szemben egy támogatásnak minősülő intézkedés összeegyeztethetőségének vizsgálata különösképpen a jövőre vonatkozik, és azt kívánja meg, hogy a távközlési piac optimális liberalizációjának körülményét szimulálják, továbbá azon előnyök és hátrányok megszűnésének körülményeit vizsgálják, amelyeket egyes inkumbens piaci szereplőknek viselniük kell az egykori állami monopóliumok létesítése miatt.

63. Következtetésképpen álláspontom szerint a vitatott határozat e kérdést illetően mentes az ellentmondásoktól, és ennélfogva el kell utasítani az első jogalap első részét.

2. A Törvényszék által a vitatott intézkedés szelektív jellegének értékelése során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított, második részről

64. Az Orange úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot akkor, amikor a megtámadott ítélet 52. és 53. pontjában megállapította, hogy a vitatott intézkedés szelektív jelleggel bírt amiatt, hogy az kizárólag az Orange-ot érintette. Az Orange álláspontja szerint egy egyedi állami intézkedés csak abban az esetben szelektív jellegű, ha egy konkrét vállalkozást részesít előnyben a hozzá jogi és ténybeli szempontból hasonló helyzetben lévő más vállalkozáshoz képest. Az Orange álláspontja szerint a jelen esetben a Törvényszék nem szorítkozhatott annak feltételezésére, hogy a szelektivitás követelménye teljesült a vitatott intézkedés teljes mértékben *ad hoc* jellege miatt.

65. Meggyőződésem, hogy ezt a részt el kell utasítani.

66. Amint azt nemrég megállapítottam a Bizottság kontra MOL ítélet alapjául szolgáló ügyben,[26] az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében megjelenő szelektivitás követelménye vizsgálatának csak akkor van értelme, ha általános jellegű állami intézkedésről van szó.

67. A szelektivitás követelménye ugyanis nem játszik ugyanolyan szerepet attól függően, hogy a szóban forgó intézkedés egyedi támogatásként vagy általános támogatási rendszerként kerül kialakításra. Egy egyedi jellegű intézkedés értékelése során a gazdasági előny azonosítása elvben lehetővé teszi az előny „egyediségének” vélelmezését, és így azon következtetés levonását, hogy az szelektív jellegű is. Ezzel szemben valamely általános támogatási rendszer vizsgálata során a szelektivitás teszi lehetővé annak azonosítását, hogy az állítólagos előny, noha valamennyi gazdasági szereplőkre irányul, nem szolgál-e valójában az általa alkalmazott objektív szempontok alapján csupán bizonyos típusú vállalkozások vagy vállalkozások csoportjai előnyére.[27]

26 — Lásd a Bizottság kontra MOL ügyre vonatkozó indítványomat (C-15/14 P, EU:C:2015:32, 47. pont). Lásd a Bizottság kontra MOL ítéletet (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. pont).

27 — Lásd a Bizottság kontra MOL ügyre vonatkozó indítványomat (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 50–52. pont).

68. A Bíróság így pontosította, hogy abban az esetben, ha egy egyedi támogatással állunk szemben, a gazdasági előny azonosítása elvben lehetővé teszi a szelektivitásának vélelmezését,[28] és ez – álláspontom szerint – független attól a kérdéstől, hogy az érintett piacon vagy piacokon vannak-e olyan szereplők, akik hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak.

69. Márpedig a jelen ügyben a vitatott intézkedés, amint az az 1996. évi törvény által bevezetett intézkedésből következik, kizárólag a France Télécom állami alkalmazottainak nyugdíjához kötődő terhek csökkentéséből áll, és vitathatatlanul egyedi jelleggel bír. A vitatott intézkedés szelektivitásának az Orange által javasolt vizsgálata e körülmények között nem bír jelentőséggel.

70. A fellebbező által hivatkozott ítélkezési gyakorlat, amely általános jellegű törvényhozási intézkedéseket vesz alapul, e tekintetben nem nyújt segítséget a fellebbezőnek.

71. Ugyanis, először is, a 3M Italia ítélet[29] alapjául szolgáló üggyel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az ügy keretében egy adójogi jellegű nemzeti rendelkezést[30] vizsgáltak az olasz bíróság előtt többek között az állami támogatásokra vonatkozó jog szempontjából. A Bíróság – amelynek azt kellett pontosítania, hogy a vitatott állami beavatkozás milyen esetben és milyen mértékben teljesíti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében szereplő szelektivitás követelményét – úgy határozott, hogy annak megállapítása érdekében, hogy egy kifejezetten „általános jellegűnek” minősített intézkedés[31] szelektív jellegűnek tekintendő-e, meg kell vizsgálni, hogy az adott jogrendszer keretében ez az intézkedés előnyben részesít-e egyes vállalkozásokat más, hasonló ténybeli és jogi helyzetben lévő vállalkozással szemben. Messze nem támogatva az Orange által képviselt álláspontot, ez utóbbi megfontolás megerősíti azt az elképzelést, hogy egy intézkedés szelektivitásának a vizsgálata csak akkor releváns, ha olyan általános jellegű intézkedésekre vonatkozik, amelyek olyan különbséget tesznek a vállalkozások között, amely nem a „[vonatkozó] rendszer jellegéből vagy szerkezetéből ered”[32].

72. Ugyanígy, a Trapeza Eurobank Ergasias ítélet (C-690/13, EU:C:2015:235) alapjául szolgáló ügy tárgyát azon előnyök képezték, amelyben az Agrotiki Trapeza tis Ellados AE (ATE) hitelintézet részesült a 4332/1929 törvény[33] értelmében, azaz egyes költségek alóli mentesülés, így például a mezőgazdasági termelőknek vagy más, a mezőgazdasági tevékenységhez kapcsolódó tevékenységet gyakorló személyek ingatlanán történő egyoldalú jelzálog alapítás joga, a végrehajtás indításához való jog egyszerű magánokirat alapján és az ilyen jelzálog bejegyzése és az ilyen végrehajtás során felmerülő valamennyi költség és illeték alóli mentesség. E körülmények között a Bíróságnak arra az előzetes döntéshozatalra elé terjesztett kérdésre kellett választ adnia, hogy ez a nemzeti intézkedés „állami támogatásnak” minősülhet-e az EK 87. cikk (1) bekezdése (a későbbi EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése) értelmében; a Bíróság ez esetben csupán arra mutatott rá, hogy „a Bíróság elé terjesztett iratokból nem az tűnik ki, hogy más bankok is részesülnek e mentességben, ami arra utal, hogy ez az intézkedés szelektív jelleget mutat”.

3. A Törvényszék által a verseny érintettsége kritériumának vizsgálata során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított, harmadik részről

73. Az Orange azt kifogásolta, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és nem tett eleget az indokolási kötelezettségének akkor, amikor a megtámadott ítélet 63. és 64. pontjában úgy határozott, hogy a verseny érintettségének kritériuma megvalósult annál fogva, hogy a vitatott intézkedés által felszabadított pénzügyi források elősegíthették az Orange tevékenységének fejlődését a verseny előtt

28 — Lásd: Bizottság kontra MOL ítélet (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. pont).

29 — C-417/10, EU:C:2012:184.

30 — Tulajdonképpen a 40/2010. sz. törvényerejű rendelet (GURI 71. sz., 2010. március 26.) 3. cikke (2a) bekezdésének b) pontja, amely a módosítások következtében a 73/2010. sz. törvénnyé vált (GURI 120. sz., 2010. május 25.).

31 — Lásd ezen ítélet 39. pontját.

32 — Lásd az említett ítélet 40–43. pontját.

33 — FEK A’ 283.

ismét megnyitott piacon, és az Orange is elismerte, hogy ez az intézkedés elengedhetetlen volt ahhoz, hogy lehetősége legyen részt venni a versenyhelyzet alakulásában. Az Orange különösen azt állítja, hogy a Törvényszéknek a Bizottság által előadott megfontolások vizsgálata után azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy a Bizottság a versenyellenes hatás fennállását nem bizonyította érvényesen, mivel csak az Orange tartozott a kijelölt referenciakeretbe, és maga a Bizottság is elismerte, hogy a szóban forgó intézkedés szükséges volt a verseny sikeres biztosítására egy olyan piacon, amelynek a verseny előtti megnyitása folyamatban volt.

74. Az első jogalap ez utóbbi részét álláspontom szerint szintén el kell utasítani.

75. Az indokolás hiányára irányuló kifogást illetően úgy vélem, hogy a megtámadott ítélet világosan előadja azokat az indokokat, amiért a Törvényszék elfogadta a Bizottságnak a verseny torzításával kapcsolatos feltételre vonatkozó elemzését. Az előadott indokolás a témakörben állandó ítélkezési gyakorlatból [34] eredő követelményeknek megfelelően lehetővé tette az érdekelt felek számára, hogy megismerjék azon indokokat, amelyeken a megtámadott ítélet alapul, valamint a Bíróság számára, hogy megfelelő számú elemmel rendelkezzen ahhoz, hogy a fellebbezés keretében gyakorolja felülvizsgálati jogkörét.

76. Ráadásul álláspontom szerint a Törvényszék által előadott megfontolások nem tévesek. Így különösen, az Orange által is elismert tény, hogy az intézkedés által felszabadított pénzügyi források – amelyek 1996-ban aktualizált összege több mint 13 milliárd euró volt – elősegítették a fellebbező tevékenységének fejlődését, pontosan arra mutat rá, hogy ennek az intézkedésnek, legalábbis elvben, hatása volt a versenyre, függetlenül attól, hogy ez az intézkedés milyen – adott esetben közérdekű – célkitűzést kívánt megvalósítani.

77. A fenti megfontolások összességére tekintettel, véleményem szerint az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

C – A vitatott intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata során a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazásra alapított, második jogalapról

1. A Törvényszék által a rendkívüli átalány-hozzájárulás céljának vizsgálata során elkövetett tényelferdítésre és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, első részről

78. Az Orange álláspontja szerint a Törvényszék elferdítette az elé terjesztett tényeket és megsértette indokolási kötelezettségét, amikor a megtámadott ítélet 93. és 94. pontjában úgy határozott, hogy az 1990. évi törvény 30. cikkének – az 1996. évi törvény 6. cikkével módosított – szövege nem áll ellentétben azzal az értelmezéssel, amely szerint a rendkívüli átalány-hozzájárulás nem minősül társadalombiztosítási tehernek, hanem más célok megvalósítására törekszik, és hogy ennélfogva a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításakor, hogy a mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás esetében az eltérő kockázatok figyelembevételének hiányát nem kompenzálhatja a szóban forgó hozzájárulás.

79. Álláspontom szerint a fellebbező érvelésének ez a része nem állja meg a helyét.

34 — Lásd a számos ügy közül: ArcelorMittal Luxembourg kontra Bizottság és Bizottság kontra ArcelorMittal Luxembourg és társai ítélet (C-201/09 P és C-216/09 P, EU:C:2011:190, 78. pont); Land Burgenland és társai kontra Bizottság ítélet (C-214/12 P, C-215/12 P és C-223/12 P, EU:C:2013:682, 81. pont); Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 88. pont).

80. E tekintetben fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a tények elferdítésének az ellenőrzését – amely kivételt képez azon elv alól, hogy a Bíróság egy fellebbezés elbírálása során nem vizsgálhatja a tényeket – szűken kell értelmezni, és ez a jelen ügyben annak az eldöntéséhez vezet, hogy a periratokból nyilvánvalóan megállapítható-e az, hogy a Törvényszék megmásította az 1996. évi törvény tartalmát. [35]

81. Pontosabban meg kell határozni, hogy a megtámadott ítélet 92. és 93. pontjában az 1996. évi törvény 6. cikkében meghatározott járulékok természetére vonatkozóan tett megfontolások nyilvánvalóan tévesek-e.

82. Álláspontom szerint ez nem így van.

83. Amint az a peranyag elemeiből kiderül, az 1990. évi törvénynek az 1996. évi törvény 6. cikkével módosított 30. cikke arra kötelezte a France Télécomot, hogy a Trésor public részére fizessen meg az állam által folyósított nyugdíjak ellentételezéseként egyrészt „egy mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulást, […] [amelynek] mérték[é]t úgy állapították meg, hogy az kiegyenlítse a France Télécom és a távközlési ágazat más, az általános társadalombiztosítási szabályozás hatálya alá tartozó vállalkozásai által fizetett munkabéreket terhelő kötelező társadalombiztosítási és adóügyi járulékok közötti különbséget” (lásd e rendelkezés c) pontját). Ez a rendelkezés másrészt a d) pontjában előír „egy átalányként fizetendő rendkívüli hozzájárulást, mely fizetésének módját a költségvetési törvény határozza meg”.

84. Megismételve a Bizottság végkövetkeztetését a megtámadott ítélet 92–94. pontjában, amely végkövetkeztetés szerint – a rendkívüli átalány-hozzájárulással szemben – a munkáltatói járulék célja nem az azonos versenyfeltételekre szabott méltányos mérték elérése, és hogy ennélfogva az eltérő kockázatok figyelembevételének hiánya a mentesítő jellegű munkáltatói hozzájárulás esetében nem kompenzálható a rendkívüli átalány-hozzájárulással, a Törvényszék nem ferdítette el a tényeket, és – álláspontom szerint – nem is követett el olyan téves jogalkalmazást, amelyet a jelen fellebbezés keretében orvosolni kellene.

85. Szemben a fellebbező által képviselt állásponttal, a megtámadott ítélet 93. pontja nem kizárólag azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy az 1996. évi törvény 30. cikke szerinti rendkívüli átalány-hozzájárulás „társadalombiztosítási terhet” jelent-e az Orange számára, hanem annak a meghatározására is törekszik, hogy ez az ellentételezés, a mentesítő jellegű munkáltatói hozzájáruláshoz hasonlóan, ténylegesen az azonos versenyfeltételekre szabott méltányos mérték elérését célozta-e. A Törvényszék ennélfogva éppen a fellebbező által előadott és a megtámadott ítélet 91. pontjában ismertetett olyan érvelésre kívánt válaszolni, amely a rendkívüli átalány-hozzájárulás értéke és a munkáltatói járulék megfizetése között bizonyítandó kapcsolatot érintette.

86. Másfelől, álláspontom szerint a Törvényszék által a megtámadott ítélet 92–94. pontjában előadott megfontolások nem tekinthetők olyanoknak, amelyek sértik az indokolási kötelezettséget. Úgy tűnik ugyanis, hogy a Törvényszék e tekintetben megfelelő választ adott a fellebbező által hivatkozott érvelésre. E megfontolások lehetővé teszik a fellebbező számára, hogy megismerje azon indokokat, amelyek miatt a Törvényszék elutasította ezt az érvelést, valamint lehetővé teszik a Bíróság számára, hogy megfelelő számú elemmel rendelkezzen ahhoz, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét. [36]

35 — A Bíróság által a szóban forgó nemzeti jog hatályát illetően végzett ellenőrzés természetére irányadó viszonylag friss példaként lásd a Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 78–83. pont) alapjául szolgáló ügyben alkalmazott megközelítést.

36 — Lásd a 33. lábjegyzetben hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

87. Végül, úgy tűnik számomra, hogy a fellebbező a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazásra való hivatkozás köntöse alatt valójában a Törvényszék által végzett tényértékelés újraértékelését kívánja elérni. Márpedig ez az értékelés mint olyan nem minősül a Bíróság hatáskörébe tartozó jogkérdésnek. [37]

2. Az indokolási kötelezettségnek a Törvényszék által a „La Poste precedens” [38] értékelése során elkövetett megsértésére alapított, második részről

88. Az Orange úgy véli, hogy a Törvényszék megsértette indokolási kötelezettségét, és a megtámadott ítélet 99–101. pontjában csupán átvette a Bizottság értékeléseit, anélkül hogy megvizsgálta volna az Orange által ezen értékelések téves voltának bizonyítása érdekében előterjesztett érveket. Ezen túlmenően a Törvényszék nem vizsgálta meg az Orange által előterjesztett többi érvet, amelyek annak bizonyítására irányultak, hogy a Bizottság alaptalanul kezelte eltérően az Orange és a La Poste állományában lévő állami alkalmazottakat érintő nyugdíjreformokat.

89. Álláspontom szerint a jelen rész keretében kifejtett érvelést hatástalannak kell minősíteni amiatt, hogy olyan indokokra hivatkozik, amelyek kiküszöbölése nem vonja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. [39]

90. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 99–101. pontjában előadott megfontolások a 2008/204 határozatnak biztosítandó értékre vonatkozóan csak mellékesen merültek fel, amint az az ítélet 99. pontjának elején használt „Ezen túlmenően” kifejezésből világosan kiderül.

91. E tekintetben ki kell fejteni, hogy a Törvényszék elé terjesztett második jogalap második részében a fellebbező lényegében arra hivatkozott, hogy azáltal, hogy a jelen eljárásra nem alkalmazta ugyanazon érvelést, amelyet a 2008/204 határozatban alkalmaztak egy olyan reformmal kapcsolatban, amely hasonló a fellebbező esetében megvalósítottal, a Bizottság számos értékelési hibát követett el, és megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét és az egyenlő bánásmód elvét. [40]

92. Ezen érvelésre válaszul a Törvényszék rámutatott arra – amint azt a Bizottság is hangsúlyozta –, hogy valamely támogatásnak az ezen eltérés alkalmazási feltételeinek való megfelelősége hiányát kimondó bizottsági határozatnak a jogszerűségét csupán az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján lehetett megvizsgálni, és nem egy állítólagos korábbi gyakorlatra tekintettel. [41]

93. A Törvényszék csupán kiegészítésképpen mutatott rá arra, hogy a Bizottság a vitatott határozat (152)–(165) preambulumbekezdésében kizárta, hogy az érintettekre irányadó reformok idején a La Poste és a France Télécom hasonló ténybeli és jogi helyzetben lettek volna. [42] Minthogy, többek között, a rendkívüli átalány-hozzájárulás elemzéséről volt szó a két szóban forgó esetben, a Törvényszék előadta, hogy a Bizottság megállapításai szerint a La Poste rendkívüli átalány-hozzájárulásának az újraelosztását előíró feltételt azok után rögzítették, hogy a La Poste kezdeményezte volna a hivatalos

37 — Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság és Bizottság kontra Alliance One International és társai ítélet (C-628/10 P és C-14/11 P, EU:C:2012:479, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 — A Franciaország által a La Poste (Posta) által foglalkoztatott állami alkalmazottak nyugdíjának finanszírozási módjára vonatkozó reform tekintetében nyújtott állami támogatásokról szóló, 2007. október 10-i 2008/204/EK bizottsági határozat (HL 2008. L 63, 16. o.).

39 — Lásd e tekintetben: Aéroports de Paris kontra Bizottság ítélet (C-82/01 P, EU:C:2002:617, 41. és 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); InnoLux kontra Bizottság ítélet (C-231/14 P, EU:C:2015:451, 83. pont).

40 — Lásd a megtámadott ítélet 97. pontját.

41 — Lásd a megtámadott ítélet 98. pontját.

42 — Lásd a megtámadott ítélet 99. pontját.

vizsgálati eljárást. Egy ilyen helyzet lehetővé tette számára e hozzájárulás elemzését az azonos versenyfeltételekre szabott méltányos mértékhez viszonyítva, míg a France Télécom esetében a rendkívüli átalány-hozzájárulás kivetése a Bizottság által kezdeményezett eljárást jóval megelőzően és annak keretein kívül történt.[43]

94. A második jogalap második részét hatástalannak kell minősíteni; a második jogalapot részben mint megalapozatlant, részben mint hatástalant kell elutasítani.

D – *A támogatásnak a rendkívüli átalány-hozzájárulás által történő semlegesítésének időszakára vonatkozó értékelés során a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazásra alapított, harmadik jogalapról*

95. Az Orange azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket és megváltoztatatta az indokolást akkor, amikor a megtámadott ítélet 107. és 108. pontjában úgy határozott, hogy a kompenzációs és túlkompenzációs terhek eltörlése a vitatott határozat 1. cikkében meghatározott támogatás részét képezi, annak ellenére, hogy a vitatott határozat (119) preambulumbekezdésében a Bizottság csupán azt állapította meg, hogy a vitatott támogatás annak az ellentételezésnek a csökkentéséből áll, amelyet a munkáltatói járulék képez, anélkül hogy a kompenzációs és túlkompenzációs terheket említené.

96. A fellebbező által kifejtett érvelés azt rója a Törvényszék terhére, hogy tévesen helyettesítette az indokolást a szóban forgó támogatás pontos meghatározását illetően.

97. Ez az érvelés nem meggyőző számomra.

98. Való igaz, hogy a megtámadott ítélet 107. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „valóban, sajnálatos módon, a [vitatott] határozat (119) preambulumbekezdése, amely az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti támogatás fennállására vonatkozó megállapítást [tartalmazta], csupán arra [utalt], hogy a támogatás a »munkáltatói hozzájárulás formájában megjelenő ellentételezés« csökkentéséből állt, anélkül hogy megemlítette volna a kompenzációs és túlkompenzációs terheket”.

99. A Törvényszék mindazonáltal úgy határozott, hogy a megtámadott határozat e pontatlansága ellenére „mind a [vitatott] határozat kontextusából, mind az 1. cikkéből az derül ki, hogy a Bizottság szerint a támogatás a felperes által korábban fizetett ellentételezés csökkentéséből [állt], ami szükségképpen [magában foglalta] mindazokat a terheket, amelyeket ez utóbbi a vitatott intézkedés hatálybalépése előtt viselt”.

100. Ez utóbbi megfontolásra tekintettel, és kifejtve, hogy a Törvényszék kifejezetten figyelembe vette a vitatott határozat 1. cikkében szereplő támogatásfogalmat,[44] valamint a határozat (18) preambulumbekezdésében (ideértve az 1. táblázatot) és (105) preambulumbekezdésében szereplő iránymutatásokat,[45] álláspontom szerint a Törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Bizottság eleget tett indokolási kötelezettségének.[46]

101. A fenti megfontolások összességére tekintettel úgy vélem, hogy ezen utolsó kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani, és ennélfogva a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

43 — Lásd a megtámadott ítélet 100. pontját.
44 — Lásd a megtámadott ítélet 104. pontját.
45 — Lásd a megtámadott ítélet 105. pontját.
46 — Lásd a megtámadott ítélet 109. pontját.

V – **Végkövetkeztetések**

102. A fenti megfontolások fényében azt javasolom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Orange SA-t kötelezi a költségek viselésére.